

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΝΩΣΗ**

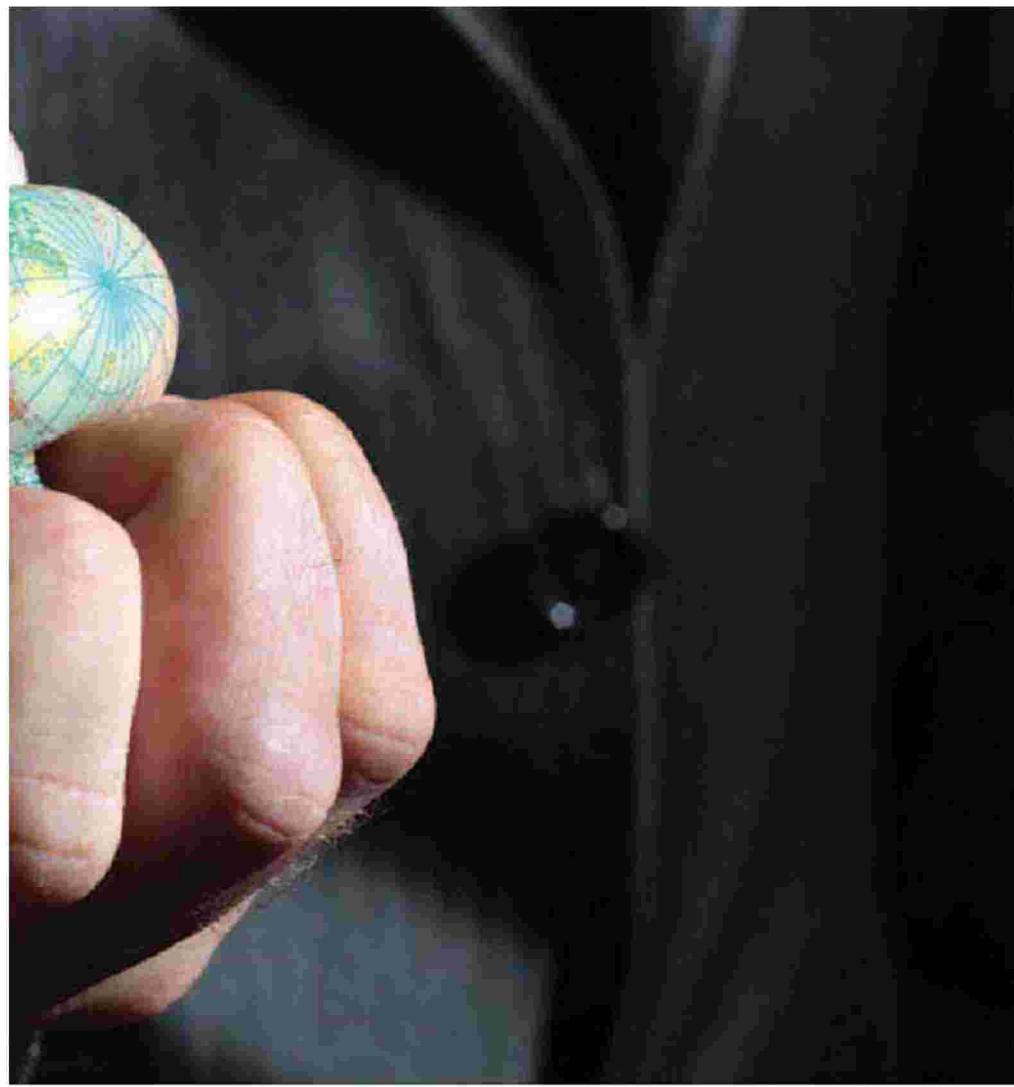
Ανδρέας Ανδριανόπουλος «Όχι στον παρεμβατικό αυταρχισμό»

Ο Ανδρέας Ανδριανόπουλος είναι Έλληνας πανεπιστημιακός και συγγραφέας. Ως στέλεχος της ΝΔ εξελέγη 7 φορές βουλευτής Πειραιά και το 2004 βουλευτής Επικρατείας με το ΠΑΣΟΚ, από την Κ.Ο. του οποίου ανεξαρτητοποιήθηκε. Έχει χρηματίσει υπουργός με διάφορα χαρτοφυλάκια και θεωρείται από τους συνεπέστερους εκφραστές του οικονομικού φιλελευθερισμού στην Ελλάδα.

Στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό κυριαρχούν απαξιωτικές για τους δανειστές της χώρας κραυγές και καταγγελίες. Όλες αυτές οι αιτιάσεις δεν απευθύνονται σε σκοτεινούς υπονομευτές της ευημερίας της ελληνικής κοινωνίας. Στρέφονται κατά κυβερνήσεων και θεσμικών φορέων, που τους ζητήθηκε να παρέμβουν ώστε να μην κατρακυλήσει η χώρα στα αδιέξοδα μιας εθνικής πτώχευσης και μιας συνακόλουθης ανθρωπιστικής τραγωδίας. Αναφέρονται σε «δανειστές», που είναι στην πράξη εθνικά κοινοβούλια, που σύρθηκαν στο σχετικό δανεισμό ώστε η Ελλάδα να μην καταρρεύσει. Και που πασχίζουν βέβαια, κάτω από την συνεχή κωλυσι-εργία και το σχετικό παραπειστικό κρυφούλι της ελληνικής πολιτικής τάξης, να διασφαλίσουν όρους μιας πιθανής μελλοντικής αποπληρωμής των ποσών που δανείζουν ή που έχουν ήδη εκταμιεύσει. Οι καταγγελόμενοι από πολλούς ως «τοκογλύφοι» μας δανείζουν, οι περισσότεροι, με επιτόκια πολύ χαμηλότερα (κοντά στο 1%) από εκείνα με τα οποία εκείνοι δανείζονται για να χρηματοδοτήσουν εμάς. Ποιοι είναι, λοιπόν, ακριβώς

οι «τοκογλύφοι»; Δεν ήρθαν εδώ, οι Ευρωπαίοι και το ΔΝΤ, ζητώντας να μας δανείσουν. Τους εκλιπάρησαν ελληνικές κυβερνήσεις, εκλεγμένες από το λαό. Και θα ήσαν ευτυχείς, οι περισσότεροι απ' αυτούς, αν θα μπορούσαν να απαλλαγούν από τον ελληνικό πονοκέφαλο. Να μην ξεχνάμε ποτέ, πως μας δάνεισαν, αντιμετωπίζοντας ισχυρή κριτική από άλλες φτωχότερες χώρες κι από δυναμικά πολιτικά μπλοκ μέσα στις δικές τους κοινωνίες. Και τώρα καθυβρίζονται, από μεγάλο μέρος της ελληνικής πολιτικής τάξης. Από αυτούς ακριβώς τους οποίους υποστήριξαν. Τι είδους αντίδραση προσδοκούμε; Μήπως παραπέρα στήριξη και αλληλεγγύη; Μπροστά, μάλιστα, στο ενδεχόμενο μιας μεγάλης πολιτικής αλλαγής στη χώρα και στην ανάδειξη μιας κυβέρνησης που δεν αναγνωρίζει χρέη και συμφωνίες, αναπόφευκτο είναι να κωλυσιεργούν, για να υποχρεώσουν την καινούργια κυβέρνηση να αναλάβει τις όποιες σχετικές ευθύνες. Είναι φανερό πλέον πως οι δανειστές ετοιμάζονται να χρησιμοποιήσουν τη χώρα σαν παράδειγμα φρονηματισμού για όλους εκείνους που στοχεύουν

να υψώσουν σημαίες ανταρσίας και αμφισβήτησης των υποχρεώσεών τους. Οδήγημα της Ελλάδας σε πτώχευση ή σε υποχρεωτικό ταπεινωτικό συμβιβασμό, θα διδάξει και στους άλλους πως μοναδικός τρόπος διεξόδου είναι η υποταγή στις επιλογές των πανίσχυρων οικονομικών κέντρων της Ευρώπης.

Οι ημέρες που έρχονται δεν είναι αισιόδοξες. Όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για την Ευρώπη ολόκληρη. Σε συνδυασμό με τη χειροτέρευση των σχέσεων με τη Ρωσία και τις δυσκολίες που έρχονται με τον αδυσώπητο ανταγωνισμό των ανερχομένων οικονομιών της Κίνας, της Βραζιλίας και της Νοτίου Αφρικής, τα πράγματα οδηγούνται σε σκοτεινότερες μάλλον ατραπούς. Οι οικονομίες της Ευρώπης δυσκολεύονται να βρουν διέξοδο και δρόμους ανάκαμψης. Δίχως πολιτικό μπουσουλα, παραπαίουν ανάμεσα στην αγωνία να κρατήσουν ζωντανά τα συστήματα κοινωνικών παροχών που έχουν θεσπίσει, αλλά σε εποχές, σήμερα, ισχνών οικονομικών αγελάδων και με δημόσιους τομείς καταχρεωμένους και δυσκίνητους. Αν και κατηγορούνται, ιδιαίτερα η Γερμανία, για επιλογές νεοφιλελύθερες,

είναι φανερό πως επιλέγουν πολιτικές αυταρχικά παρεμβατικές, με αυξημένη φορολογία και περικοπές δικαιωμάτων, δίχως τη δυνατότητα ελεύθερων διαπραγματεύσεων και πραγματικών ανοιχτών οικονομικών συναλλαγών. Τι σόι νεοφιλελύθερισμός μπορεί να είναι αυτός, μοναχά οι εγκέφαλοι της παραδοσιακής ή ριζοσπαστικής Αριστεράς μπορούν να κατανοήσουν. Αυτό που στην πράξη συμβαίνει, είναι μια ξεκάθαρη εύνοια των κατεστημένων επιχειρηματικών και τραπεζικών συμφερόντων με τη χρήση του κράτους για την κατοχύρωση της κυριαρχης παρουσίας τους, ούτως ώστε η συνεχής ισχυρή σχέση ανάμεσα σε κατεστημένα οικονομικά συμφέροντα και πολιτική εξουσία να μην διαταράσσεται. Αυτό όμως δεν περιγράφεται ως πολιτική ελεύθερης οικονομίας της αγοράς. Ακούει βέβαια στο χαρακτηρισμό νεοφιλελύθερισμός. Αυτό, όμως, είναι σκέτος παραδοσιακός παρεμβατικός πατερναλιστικός συντηρητισμός. Αυτό είναι η Ευρώπη σήμερα. Αυτό ακριβώς αναπαράγεται και στην τωρινή Ελλάδα, που καθημερινά βιώνουμε.

Η επικείμενη νέα πολιτική αλλαγή στη

χώρα δεν σηματοδοτεί θεαματικά καινούργια δεδομένα. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ολοφάνερο πως θα είναι η επόμενη κυβέρνηση της χώρας. Η άρνηση που θα αντιμετωπίσει από το διεθνή περίγυρο, εμμένοντας στις γνωστές πολιτικές και οικονομικές του θέσεις, δεν θα ζημιώσει μοναχά τις δικές του κομματικές προοπτικές. Θα συντρίψει ολόκληρη τη χώρα και τον ταλαιπωρημένο λαό μας. Οφείλει λοιπόν να προσεγγίσει το μέλλον προσεκτικά και να φροντίσει να οριοθετήσει το πρόγραμμά του, ώστε να αποκτήσει εφικτές διαστάσεις και ρεαλιστικό χαρακτήρα. Για το καλό όλων μας. Αυτό σημαίνει αναγνώριση και των ανοχών του διεθνούς περίγυρου αλλά και των δυνατοτήτων του, ως κυβέρνηση, να κουμαντάρει το καράβι της χώρας με τρόπο που να βγει από τη φουρτούνα και να συναντήσει ήρεμα πελάγη.

Ο πολιτικός δογματισμός είναι τραγικός σύμβουλος σε τέτοιες περιπτώσεις. Το ιδεολογικό οπλοστάσιο της Αριστεράς διεθνώς δεν είναι σε θέση να προσφέρει διεξόδους. Ούτε βέβαια και η εμμονή σε υποδείξεις των ευρωπαίων εταίρων, που αποδειγμένα δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν ούτε τα δικά τους εθνικά αδιέξοδα. Η χώρα δεν αντέχει λίγα από τα ίδια. Από αυτά δηλαδή που την έφεραν στα χάλια της χρεοκοπίας. Άλλα κι από εκείνα που δεν μπόρεσαν, παρά τις τρομερές θυσίες, να τη σώσουν. Ακόμη και σε διαφορετικές δόσεις. Χρειάζεται καινούργιο πολιτικό οικονομικό παράδειγμα, που ίσως να δείξει κάτι και στην Ευρώπη. Δίχως να πανικοβάλει τις αγορές.

Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να είναι άλλο από μείωση δραστική της φορολογίας, κατάργηση δημόσιων φορέων και περικοπές δαπανών (δίχως να πειραχθούν μισθοί και συντάξεις), κατάργηση κανονισμών και γραφειοκρατικών παρεμβάσεων και συνακόλουθη απελευθέρωση επενδυτικών δραστηριοτήτων με εξαφάνιση νομοθετικών και δικαστικών εμποδίων. Με παράλληλη βέβαια έμφαση στην προστασία των αδυνάτων, εξασφαλίζοντας τα έσοδα του Δημοσίου μοναχά για τη χαλύβδωση πολιτικών κοινωνικής προστασίας. **HD**